

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 7C/161/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8213204313
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2017:8213204313.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v právnej veci žalobcu GENERAL FACTORING, a.s., Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 838 825, zast. Jakubčák, advokátska kancelária, s.r.o., Michalská 14, 821 08 Bratislava, IČO: 47 255 706, proti žalovanému F. Q.Á., Z.. XX.X.XXXX, B. Ť. XXX/XX, B., zast. advokátom Mgr. Matúš Macko, Karpatská 804/10, Svidník, o zaplatenie 2.628,49 € s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Konanie v časti o zaplatenie 1.870,80 eur s úrokom vo výške 18,40% ročne zo sumy 2.353,60 eur od 22.12.2010 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.353,60 eur od 22.12.2010 do 20.5.2012 a zo sumy 1.595,92 eur od 21.5.2012 do zaplatenia z a s t a v u j e.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 3.6.2013 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 2.628,49 eur s prísl. a náhrady trov konania. V odôvodnení žaloby uviedol, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 postúpil postupca Slovenská sporiteľňa pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené listom postupcu zo dňa 28.12.2010. Právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere dňa 1.6.2007, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 1.128,59 eur s úrokovou sadzbou 18,40 % ročne. Žalovaný sa zaviazal úver splatiť v splátkach splatných do 20. dňa v mesiaci v sume 31,57 eur. Prvá splátka bola splatnou dňa 20.7.2007. Žalovaný svoj záväzok neplnil a úver neuhradil. Spoločnosť Platí sa oplatiť ho vyzvala na zaplatenie výzvou zo dňa 17.2.2011 a zároveň sa záväzok stal splatným. K 21.12.2010 je dlh žalovaného v sume 2.628,49 eur pozostávajúci z istiny 2.353,60 eur, úrokov 11 eur a úrokov z omeškania v sume 263,89 eur. Ďalej je dlh úročený riadnym úrokom dohodnutom v zmluve a zákonným úrokom z omeškania. Poukázal na ust. Obchodného zákonníka - § 497, § 502 ods. 1, § 504, § 369 ods. 1, § 503 ods. 3. Žalovaný dlh doposiaľ neuhradil.

2. Žalovaný sa k žalobe a k jej prílohám písomne vyjadril. Uviedol, že súhlasí s čiastočným späťvzatím žaloby nad sumu 757,68 eura s príslušenstvom. Čo sa týka zvyšku uplatneného nároku, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že v súdnej veci ide o spotrebiteľskú vec, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a násl. OZ. V zmysle týchto kogentných noriem, by aplikácia OBZ prichádzala do úvahy len vtedy, ak by to bolo pre spotrebiteľa výhodnejšie. Veriteľ listom zo dňa 17.2.2011, označeným ako Výzva na zaplatenie, odstúpil od zmluvy o úvere. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje (§48 OZ). Ak je zmluva zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal (§ 457 OZ). Ide o vydanie bezdôvodného obohatenia. Vydanie bezdôvodného obohatenia sa

premlčuje v dvojročnej premlčacej lehote (§ 107 ods. 1 OZ). Nakoľko veriteľ odstúpil od zmluvy listom zo 17.2.2011 a žalobu žalobca podal na súd 3.6.2013, je celý jeho nárok premlčaný. Orgán, ktorý rozhoduje o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy musí, vzhľadom na vyššie uvedené, ex-offo prihliadať na premlčanie a nepriznať nárok žalobcu, ktorý je uplatnený po uplynutí príslušnej premlčacej doby. Žalobca nie je subjektom, ktorý predmetný úver poskytol. Postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu sa musí okrem § 524 a násl. OZ riadiť aj § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách. Z gramatického a logického výkladu tohto ustanovenia jasne vyplýva, že banka je oprávnená písomnou zmluvou postúpiť zodpovedajúcu časť pohľadávky jej klienta, ktorý je s platením v omeškaní nepretržite viac ako 90 kalendárnych dní alebo ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol dobu jeden rok. Zámer zákonodarcu umožniť postúpiť len pohľadávku, ktorej splatnosť už nastala, je obsiahnutý v Dôvodovej správe k zákonu o bankách, kde sa v osobitnej časti k § 92 uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“ (pozn. Pôvodný odsek 7 sa stal odsekom 8 po novelizácii zákonom č. 552/2008 Z.z.). Ukončením úverového vzťahu sa všetky splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala, práve týmto úkonom stávajú splatnými, a až v tom momente, môže banka platne postúpiť celú svoju pohľadávku na subjekt, ktorý bankou nie je. Inak povedané banka nemôže postúpiť nebanke „živý úver“, len pohľadávku z „ukončeného úveru“ a zo „živého úveru“ môže postúpiť len splatné splátky, ako uvádzam vyššie. Ustanovenie §-u 3 ods. 2 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách jasne hovorí, že: „Bez bankového povolenia nemôže nikto poskytovať úvery a pôžičky v rámci predmetu svojho podnikania alebo predmetu inej svojej činnosti, z návratných peňažných prostriedkov získaných od iných osôb na základe verejnej výzvy, ak osobitný predpis neustanovuje inak.“ Ďalej NBS žalobcovi nevydala bankové povolenie, a ten nie je oprávnený na poskytovanie spotrebiteľských úverov v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ZoSÚ) nakoľko žalobca nie je zapísaný v registri veriteľov, ktorý v zmysle § 20 ods. 1 ZoSÚ vedie NBS na svojom webovom sídle. Z uvedeného dôvodu žalobca nie je oprávnený začať vykonávať činnosť, ktorá spočíva v poskytovaní spotrebiteľských úverov nakoľko absentuje náležitosť jeho zápisu do registra veriteľov v zmysle § 20 ods. 9 ZoSÚ. Podľa jeho názoru, odporuje zákonu, pokiaľ banka, ktorá poskytla úver, tento postúpi na subjekt, ktorý nie je bankou ani poskytovateľom úverov napriek tomu, že ešte nenastala splatnosť celej pohľadávky. Subjekt, ktorý nesmie poskytovať úvery ich predsa nemôže vo vlastnej rézii ani spravovať. Môže si ho vo vlastnom mene vymáhať, ale to predpokladá dovŕšenie splatnosti pohľadávky. Opačným výkladom, by postúpením pohľadávky, ktorá pozostáva zo splátok splatných v budúcnosti, inkasná spoločnosť prevzala práva a povinnosti banky a už len s poukazom na 0 poplatok za správu úveru je absolútne nedôvodné predpokladať, že vymáhačská spoločnosť vykoná všetky technické a administratívne úkony, ktoré za tento poplatok vykonáva banka, čo i len za jeden deň spravovania úveru vo vlastnom mene. Žalobca nijakým spôsobom nedokladoval, že je schopný na 100 % plniť všetky povinnosti so správou úveru tak, ako ich mala banka a preto je takýto absurdný výklad potrebné odmietnuť. Aktivity žalobcu nepodliehajú povoleniam NBS, preto je na mieste obava o zhoršení zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa. Na základe vyššie uvedených skutočností vyvodzuje jednoznačný záver, že žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitimáciou v predmetnom konaní, nakoľko zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 21.12.2010 je neplatná keďže na žalobcu nemohla byť zo strany postupcu postúpená pohľadávka pozostávajúca z čiastkových nárokov, ktorých splatnosť ešte nenastala, keďže žalobca nie je držiteľom bankového povolenia na poskytovanie bankových úverov, teda ani na ich správu, ktorá je súčasťou bankovej činnosti poskytovania úverov, na ktorú je podľa § 7 ods. 1 ZOB potrebné bankové povolenie a zároveň neboli naplnené ani vyššie uvedené zákonné predpoklady § 92 ods. 8 ZOB na postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu (postupníka). Podľa § 92 ods. 8 zák. o bankách, postupca môže postúpiť pohľadávku iba po predchádzajúcej písomnej výzve dlžníka, čo však zo strany žalobcu preukázané nebolo. Je nutné poznamenať, že táto písomná výzva ako podmienka platného postúpenia pohľadávky sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka a citujeme z rozsudku Okresného súdu Prešov, sp. zn 9C/150/2014, z 19.1.2015: „Súd má za to, že výzva, ktorá je uvedená v § 92 ods. 8 zákona o bankách vo vete prvej, nie je právnym úkonom. Znamená to toľko, že platnosti alebo neplatnosti výzvy sa nemožno domáhať v konaní pred súdom. Ide o tzv. faktický úkon, ktorý je však nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky. V prípade, ak tento faktický úkon vykonaný nebol, neplatným bude následný právny úkon. Analogicky uvedené ustanovenie treba využiť aj pri doručovaní faktického úkonu banky, pre ktorý je stanovený písomná forma, a ktorý môže mať právnu relevanciu pre posúdenie následnej platnosti alebo neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou iba v prípade, ak sa dostane do dispozičnej sféry dlžníka, ktorému bol zasielaný. V danom prípade preukázanie doručenia písomnosti, z ktorej žalobca odvodzuje pre seba priaznivé účinky, je práve na tomto žalobcovi. Žalobca však nepreukázal, že

by sa takáto listina do dispozičnej sféry dlžníka dostala (bez ohľadu na to, či sa s touto výzvou oboznámil alebo nie), a

preto súd musí vychádzať z toho, že nebola splnená podmienka nevyhnutná pre platnosť postúpenia pohľadávky bankou. " O správnosti vyššie uvedených argumentov svedčí aj aktuálne znenie § 17 ods. 1 ZoSÚ. K tomuto zákonnému ustanoveniu poukazuje aj na prechodné a záverečné ustanovenia. Ak by mal byť žalobca aktívne vecne legitimovaný podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ musel by kumulatívne spĺňať podmienku podľa písm. a) aj podľa písm. b) vyššie citovaného §17 ZoSÚ. Žalobca však nespĺňa ani jednu z týchto podmienok a preto nie je aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby a vymáhanie predmetnej pohľadávky. Poukázal na ust. § 52 ods. 2 OZ, §5b zák. č. 250/2007 Z.z., § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z., § 9 ods. 1, § 2 ods. 2 písm. b), § 7 ods. 1 cit. zák., § 20 ods. 1 ZoSÚ, § 53 ods. 4 písm. b/ OZ. Rovnako poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 402/2013, z 19.6.2013, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 4Co/145/2014, z 11.3.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/I 77/2014, z 24.2.2015, uznesenie Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 6Co/203/2015, z 19.5.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/250/2014, z 13.10.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 9Co/175/2015, z 3.2.2016, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 12Co/240/2015, zo 17.2.2016, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 19Co/291/2014, z 22.9.2015, rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 21Co/330/2015, z 26.11.2015, uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 2Co/197/2015, z 20.1.2016, uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 3Co/140/2015, z 2.9.2015, uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 5Co/161/2014, z 12.11.2015, uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 8Co/24/2015, z 29.2.2016, uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/119/2013, z 29.5.2014, uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 9Co/5/2015, z 12.4.2016, uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 21Co/52/2015, z 28.1.2016, rozsudok Krajského súdu Košice, sp. zn. 11Co/898/2014, z 19.11.2015, rozsudok Krajského súdu Trenčín, sp. zn. 5Co/460/2015, z 13.1.2016, rozsudok Krajského súdu Trnava, sp. zn. 24Co/79/2015, z 27.1.2016, rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 6Co/58/2016, z 21.3.2016, rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 8C/156/2012, zo 7.5.2014, rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 9C/150/2014, z 19.1.2015, rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 17C/70/2014, zo 7.7.2014, rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 28C/139/2014, zo 16.2.2015, rozsudok Okresného súdu Poprad, sp. zn. 21C/157/2013, z 23.9.2014, rozsudok Okresného súdu Poprad, sp. zn. 11C/278/2013, zo 7.10.2014, rozsudok Okresného súdu Bardejov, sp. zn. 1C/105/2013, z 11.11.2014, rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 17C/45/2014, z 24.7.2014, rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 10C/369/2013, z 8.7.2014 a rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 27C/339/2013, zo 6.11.2014. Navrhol konanie z dôvodu späťvzatia žaloby v časti 1 870,81 eura s prísl. zastaviť, zvyšok žaloby zamietnuť a priznať mu právo na náhradu trov konania.

3. Podaním zo dňa 17.12.2013 do konania vstúpil vedľajší účastník na strane žalovaného OZ právna pomoc spotrebiteľom, ktorý navrhol žalobu zamietnuť pre premlčanie nároku a namietal, že zmluva neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti. Vzhľadom k zmene civilného procesného poriadku, súd ďalej nepokračoval v konaní s uvedeným subjektom. Tým viac, že žalovaný je kvalifikovaný v konaní zastúpený advokátom.

4. Na pojednávanie vo veci konané dňa 26.1.2017 sa dostavil právny zástupca žalovaného, ktorý ospravedlnil jeho neúčast' na pojednávaní, o odročenie pojednávania nežiadal. Nedostavili sa žalobca a jeho právny zástupca, ktorí svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnili, o odročenie pojednávania nežiadali. Súd preto v zmysle § 180 CSP vec prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti; prihliadol pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením v spise pripojených listinných dôkazov (návrhu s prílohami - zmluvou o postúpení pohľadávok vrátane oznámení, zmluvou o úvere, podaniami žalobcu, žalovaného a vedľajšieho účastníka s prílohami, podaním SLSP, a.s., výzvami, výpismi z účtu) a zistil tento skutkový stav veci :

6. Zo Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu Slovenskou sporiteľňou, a.s. (banka) a žalovaným dňa 1.6.2007 vyplýva, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 34.000,- Sk, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v splátkach vo výške 951,- Sk mesačne k 20. dňu v mesiaci, počnúc 20.7.2007 s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.5.2012. Zmluva obsahuje dohodu podľa § 262 Obch. zák.. Zmluva sa riadi úverovými podmienkami, VOP, obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmluvy sú VOP.

7. Z oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 28.12.2010 vyplýva, že Slovenská Sporiteľňa, a.s. ako postupca postúpila pohľadávku voči žalovanému, ktorá tvorí predmet tohto konania na žalobcu ako postupníka zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010. Predmetom postúpenia bola pohľadávka voči žalovanému v sume v sume 8.162,73 eur. Uvedené oznámenie bolo žalovanému doručené dňa 21.2.2011.

8. Žalobca súdu predložil aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 uzavretej medzi postupcom SLSP, a.s. a postupníkom - žalobcom, predmetom ktorej bola aj pohľadávka voči žalovanému.

9. Spoločnosť Platí sa oplatí podaním zo dňa 17.2.2011 vyzvala žalovaného na zaplatenie sumy 2.725,15 eur, vyčíslenej ku dňu 17.2.2011, z dôvodu omeškania s platením úveru č. XXXXXXXXXXXX. Podľa § 506 Obch. zák. veriteľ odstúpil od zmluvy o úvere, čím sa stal splatným celý záväzok. Dôkaz o doručovaní, či doručení žalovanej súdu predložený nebol.

10. Podaním zo dňa 2.5.2016, 10.6.2016, 18.10.2016, 19.1.2017 žalobca uviedol, že úvodné ustanovenie vymedzujúce to, čo upravuje zákon o spotrebiteľských úveroch, nijakým spôsobom neodkazujú na zákon o bankách, zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov vôbec neodkazuje na zákon o bankách v časti, ktorá by sa dotýkala rozhodnutia súdu prvého stupňa. Odkaz na 22) pri § 17 ods. 1 cit. zák. smeruje k ustanoveniu § 524 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 509/1991 Zb. Podľa dôvodovej správy k zákonu o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov „K § 17 Pri postúpení práv veriteľa vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, vrátane vzájomného započítania pohľadávok sa postupuje podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Zároveň sa ustanovením §17 zakazuje v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru sa splniť dlh zmenkou alebo šekom. Veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciú zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30% istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Zmenku prijatú, resp. vyplnenú veriteľom v rozpore s vyššie uvedeným, veriteľ nesmie prijať a je povinný ju dlžníkovi kedykoľvek na požiadanie vydať.“ Podľa tabuľky zhody smernice ES/EÚ - Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS - s ustanoveniami všetkých všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré danú smernicu preberajú ide v danej časti zákona (postúpenie) (§ 17 odsek 1 zákona) o bežnú transpozíciu a úplnú zhodu. Účelom § 92 zákona o bankách je, podľa jeho názoru, úprava výnimiek z bankového tajomstva. Ustanovenie § 92 odsek 8 zákona o bankách nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Za daných podmienok môže banka postúpiť pohľadávku aj na inú osobu, ako je banka, teda aj na osobu, ktorá ako taká nie je viazaná bankovým tajomstvom, a to aj bez súhlasu klienta. Ak by postúpila pohľadávku na inú osobu skôr, ako sú splnené stanovené podmienky, a zároveň by nemala na postúpenie pohľadávky súhlas, porušuje tým bankové tajomstvo. Účel ustanovení je vyjadrený aj v dôvodovej správe k § 92 vládneho návrhu zákona o bankách, podľa ktorej: „V ustanoveniach odsekov 1 až 7 (teraz ods.8) sa upravujú ďalšie prípady prelomenia bankového tajomstva.“ Hlavný účel § 92 vrátane odsek 8 zákona o bankách bol teda aj podľa dôvodovej správy prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. O tom, že by tieto podmienky podmieňovali platnosť právneho úkonu, niet v zákone ani v dôvodovej správe ani slova. Ďalej treba osobitne vnímať to, že zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov priamo a výlučne definuje možnosť postúpenia práva vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu, pričom tento zákon zároveň definuje, že týmto zákonom sú dotknuté ustanovenie zákona o bankách (týmto zákonom totiž nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (poznámka zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov a zákon č. 186/2009 Z. z. o finančnom sprostredkovaní a finančnom poradenstve a o zmene a doplnení niektorých zákonov.) Nie je teda správny postup aplikácie ustanovenia § 92 odsek 8 zákona o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov na spotrebiteľský úver takým spôsobom, že aplikáciu

tohto ustanovenia sa bude určovať neplatnosť postúpenia pohľadávky a prípadný nedostatok aktívnej legitímácie nového veriteľa. V nadväznosti na historicky rovnakú právnu úpravu tak Ústavný súd SR ako i Ústavný súd ČR preferujú platnosť právneho úkonu, neumožňujú hľadať jeho neplatnosť „za každú cenu“, neumožňujú vyvodzovať jeho neplatnosť z okolností, ktoré zákon neuvádza ako dôvody neplatnosti. Pre úplnosť potom treba ešte dodať, že podľa VOP k vzťahu medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom (bod 18.14.) - Klient výslovne súhlasí s tým, že Banka i e oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú. ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky. Postúpenie pohľadávky podľa § 4 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch odkazuje na ust. § 524 OZ. Postúpenie pohľadávky bolo a je teda závislé iba na ustanovení § 524 Občianskeho zákonníka. Poukázal na ust. § 1 ods. 1, 8, § 17 ods. 1 zák. o spotrebiteľských úveroch. Na podporu svojej argumentácie poukázal na rozhodnutia : uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2013, sp. zn. 4 MCdo 3/2012, Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 Obo 210/01 (judikát R 119/2003), Nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2014 pod SP. zn. IV. ÚS 15/2014, Nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, SP. zn. I. ÚS 640/2014, Nález Ústavného súdu SR z 28. apríla 2014 pod SP. zn. IV. ÚS 15/2014, nález Ústavného súdu ČR sp. zn. III.ÚS 3900/12, zo dňa 28.2.2013, Rozsudok Okresného súdu Bratislava II, sp. značka 17C/177/2014 zo dňa 22.9.2015, Rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. značka 42C/474/2011 zo dňa 10.2.2016, Rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. značka 25C/51/2014 zo dňa 3.12.2015, Rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. značka 20C/152/2013 zo dňa 4.12.2015, Rozsudok Okresného súdu Košice okolie, sp. značka 10C/14/2013 zo dňa 12.1.2016, Rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. značka 25C/51/2014 zo dňa 3.12.2015, Rozsudok Okresného súdu Košice okolie, sp. značka 17C/222/2014 zo dňa 22.2.2016, Rozsudok Okresného súdu Košice II, sp. značka 15C/510/2015 zo dňa 2.3.2016, Rozsudok Okresného súdu Revúca, sp. značka 3C/108/2014 zo dňa 8.3.2016, Rozsudok Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 12C/233/2012 zo dňa 15.3.2016, Rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 7C/124/2014 zo dňa 1.4.2016, Rozsudok Okresného súdu Revúca, sp. zn. 3C/108/2014 zo dňa 8.3.2016, Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 15Co/511/2015 zo dňa 9.12.2015, kedy súdy navrhovateľovi (navrhovateľa sa netýka Uznesenie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 15Co/511/2015 zo dňa 9.12.2015, toto uvádza Rozsudok Okresného súdu Revúca, sp. zn. 3C/108/2014 zo dňa 8.3.2016) pri rovnakej argumentácii vo vzťahu k aplikácii § 92 odsek 8 zákona o bankách nárok na zaplatenie priznali, Rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 12.10.2015, sp. zn. 8C/167/2013 (banke sa zakladá administratívna zodpovednosť vo vzťahu k NBS, nie občianskoprávnu povinnosť voči klientovi banky, Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní 7 Cdo 201/2014, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní spisová značka 8Sžo/191/2010, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní spisová značka 2 M Cdo 7/2009. Voči žalovanému sa domáha zaplatenia sumy 757,68 EUR, úroku z omeškania vo výške 9 % p.a. zo sumy 757,68 EUR od 21.5.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. V prevyšujúcej časti berie návrh späť, t.j v časti istiny vo výške 1 870,81 EUR, v časti úrok riadny vo výške 18,40 % p.a. z istiny 2 353,60 EUR od 22.12.2010 do zaplatenia, v časti úroku z omeškania vo výške 9,00 % p.a. z istiny 2 353,60 EUR od 22.12.2010 do 20.5.2012, zo sumy 1 595,92 EUR od 21.5.2012 do zaplatenia. Udával ďalej, že 4 - ročná premlčacia doba ako vzťahu obchodnoprávneho charakteru zmluvného vzťahu bola potvrdená viacerými súdnymi rozhodnutiami, rovnako k aplikácii ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách. Poukázal na rozhodnutia ÚS SR, ESLP o odôvodnení súdneho rozhodnutia a vysporiadaní sa s argumentáciou účastníkov konania. Z výpisov z úverového účtu vyplýva, že žalovaný čerpal úver vo výške 1 128,59 EUR (34 000,- Sk) dňa 01.06.2007. Žalovaný na úhradu splátok úveru spolu uhradil sumu vo výške 8,30 EUR (250,- Sk). Predmetná úhrada nezodpovedá ani 1 celej splátke. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje nárok na zaplatenie splátok splatných v období od 20.6.2010 do 20.5.2012 (celkom 24 splátok po 31,57 EUR, pôvodne 951,- Sk) (podľa podania žalobcu zo dňa 2.5.2016) a príslušenstva. Pokiaľ bola žaloba súdu doručená 3.6.2013, 3 ročná premlčacia doba začala plynúť tak, že splátky splatné od 20.6.2010 do 20.5.2012 (celkom 24 splátok po 31,57 EUR, pôvodne 951,- Sk) nemôže byť premlčaná. Zákon o bankách ani zákon o spotrebiteľských úveroch absenciu, či nepreukázanie výzvy podľa § 92 odsek 8 zákona o bankách ako dôvod neplatnosti právneho úkonu neuvádza. Podľa Ústavného súdu SR je potom zákonný len taký postup, kedy (i pri inom právnom výklade ako uvádzame vyššie, na ktorom trváme) nemožno vyvodiť neplatnosť postúpenia pohľadávky. Pokiaľ sa žalovaný dovoľáva premlčania, je nutné

uviesť, že s týmto nemožno súhlasiť. Súčasťou súdneho spisu vedeného v tomto spore nie je podklad preukazujúci tvrdenie žalobcu, že by k odstúpeniu od zmluvy došlo a tiež, že by sa tak stalo v takom čase, že by bolo možné namietať premlčanie. Podotýka, že pre účinnosť odstúpenia od zmluvy je potrebný takýto úkon, v písomnej forme, zo zákonného, alebo dohodnutého dôvodu (ktorý musí byť osvedčený), urobený na to oprávnenou osobou, doručený tej osobe, ktorej je určený. Žalovaný nič z tohto bližšie nekonkretizuje, a následne ani nepreukazuje. Je zrejmé, že ak sa žalovaný chce dovolávať niečoho tak závažného, toto je povinný i preukázať. Preveril i tvrdenie pôvodného právneho zástupcu žalobcu uvedené v žalobnom návrhu, dokladom o účinnom odstúpení od zmluvy nedisponujú a toto preto popiera. Namieta, že pre záver o účinnom odstúpení od zmluvy nie sú splnené podmienky, kedy je nutné skúmať to, čo už uvádzame vyššie (potrebný úkon, v písomnej forme, zo zákonného, alebo dohodnutého dôvodu (ktorý musí byť osvedčený), urobený na to oprávnenou osobou, doručený tej osobe, ktorej je určený). Nič z toho v tomto konaní dané tak, že by bolo možné namietať premlčanie ako to robí žalovaný, dané nie je.

11.Právny zástupca žalovaného na pojednávaniach udával, že nesúhlasí s podanou žalobou, poukázal na vyjadrenie vo veci. Namietal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Žalobca nie je subjektom, ktorý by v čase postúpenia pohľadávky disponoval bankovou licenciou. Postúpenie je preto neplatné. Okrem ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách poukázal aj na ust. §17 ods. 1 zák. o spotrebiteľských úveroch a to, že musia byť splnené dve podmienky na postúpenie pohľadávky a to ukončenie úverového vzťahu a že úver poskytnutý bankou môže byť postúpený na len na subjekt, ktorý taktiež disponuje licenciou na poskytovanie úverov podľa zákona o bankách. Žalobca preto nie je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Ak by sa súd s uvedeným nestotožnil, trval na námietke premlčania nároku. K námietke žalobcu vo vzťahu k odstúpeniu od zmluvy, poukázal na výzvy spoločnosti Platiť sa oplatí, iným dôkazom nedisponuje. Konanie navrhol v späťvzatej časti zastaviť, v prevyšujúcej časti žalobu zamietnuť a žalovanému priznať náhradu trov konania.

12.Podľa § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa (Spotrebiteľské zmluvy) spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

13d) § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.

13.Podľa § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka (účinného v čase vzniku zmluvného vzťahu) touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení vecí (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

14.V zmysle § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že časť obsahu zmluvy možno určiť odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými

organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.

15.Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

16.Podľa § 499 Obchodného zákonníka za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky možno dojednať odplatu, ak poskytovanie úveru je predmetom podnikania veriteľa.

17.Podľa § 502 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona.

18.Ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Preto bolo potrebné riadiť sa všeobecnou právnou úpravou.

19.Podľa § 524 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej OZ) veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

20.Podľa § 526 OZ postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

21.Podľa ust. § 52 OZ spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

22.Podľa § 53 OZ spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka). Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na predmet plnenia alebo cenu plnenia. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

- a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,

- b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,

- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,

- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, že spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,

- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,

- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,

- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,

- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,

- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú k zvýšeniu ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia.

Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

23.Podľa § 54 OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

24.Podľa § 39 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 48 OZ Od zmluvy môže účastník odstúpiť, len ak je to v tomto alebo v inom zákone ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté. Odstúpením od zmluvy sa zmluva od začiatku zrušuje, ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak.

26. Podľa § 107 1 OZ právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ak sú účastníci neplatnej alebo zrušenej zmluvy povinní navzájom si vrátiť všetko, čo podľa nej dostali, prihladne súd na námietku premlčania len vtedy, ak by aj druhý účastník mohol premlčanie namietat.

27. Zákonom č. 150/2004 Z. z., ktorým sa novelizoval Občiansky zákonník, bola prebratá smernica Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Úradný vestník Európskych spoločenstiev L 095, 21/4/1993, str. 29-34).

28. Túto smernicu je nevyhnutné podľa názoru súdu využívať ako interpretačné pravidlo k ustanoveniam právneho poriadku, upravujúcich režim spotrebiteľských zmlúv. Toto stanovisko je podporené aj rozsudkom Európskeho súdneho dvora z 27.06.2000 v spojených prípadoch C-240/98, C-241/98, C-242/98, C-243/98 a C-244/98, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero und Salvat Editores SA proti José M. Sánchez Alcón Prades, José Luis Copano Badillo, Mohammed Berroane a Emilio Vinas Feliú, v ktorom sa konštatuje, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť neprimerané podmienky z úradnej povinnosti. Právomoc súdu stanoviť z úradnej povinnosti, či je podmienka nečestná, znamená vytvoriť vhodné prostriedky. Znamená to dosiahnuť výsledok sledovaný čl. 6 Smernice, konkrétne chrániť spotrebiteľa pred záväzkom voči nečestnej podmienke a dosiahnuť zámer čl. 7 Smernice. Tieto opatrenia môžu pôsobiť ako odstrašujúci prostriedok a predchádzať nečestným zmluvným podmienkam.

29. Podľa ust. čl. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

30. Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu. Keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

31. Podľa ust. čl. 3 ods. 3 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré sa môžu považovať za nekalé.

32. Podľa ust. čl. 5 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, v prípade zmlúv, kde sú všetky alebo niektoré podmienky ponúkané spotrebiteľovi v písomnej forme, musia byť vždy tieto podmienky vypracované v jednoduchom zrozumiteľnom jazyku. Kde existuje pochybnosť o zmysle podmienky, prednosť má interpretácia priaznivejšia pre spotrebiteľa. Toto pravidlo interpretácie neplatí v súvislosti s postupmi stanovenými v článku 7 (2).

33. Podľa ust. čl. 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

34. Podľa ust. čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, členské štáty zabezpečia, aby v záujme spotrebiteľov a súťažiacich existovali primerané a účinné prostriedky,

ktoré by zabránili súvislemu uplatňovaniu nekalých podmienok v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľmi zo strany predajcov alebo dodávateľov.

35.Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (účinného v čase postúpenia pohľadávky) ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

36.Vzhľadom k čiastočnému späťvzatiu návrhu pred začatím pojednávania súd konanie podľa § 145 C.s.p. v tejto časti zastavil (viď I. výrok rozsudku).

37.Predmetom konania ostalo zaplatenie sumy 757,68 eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 757,68 eur od 21.5.2012 do zaplatenia, a náhrada trov konania.

38.Z vykonaného dokazovania vyplýva, že medzi žalovaným a Slovenskou sporiteľňou, a.s. dňa 1.6.2007 došlo k uzavretiu Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX , na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 34.000,- Sk, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v splátkach vo výške 951,-Sk mesačne k 20. dňu v mesiaci, počnúc 20.7.2007 s konečnou splatnosťou úveru dňa 20.5.2012. Zmluva obsahuje dohodu podľa § 262 Obch. zák.. Zmluva sa riadi úverovými podmienkami, VOP, obch. zák. a inými právnymi predpismi. Súčasťou zmluvy sú VOP.

39.Súd vyhodnotil uzavretú Zmluvu vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy a spôsobu uzavretia zmluvy, keď predchodca žalobcu ako veriteľ je podnikateľský subjekt, ktorý na formulári a v pevne stanovených obchodných podmienkach určil obsah zmluvy, pričom druhá zmluvná strana - dlžník - zákazník (žalovaný) nemal možnosť obsah zmluvy ovplyvniť, ako spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v §§ 52-54 Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý zmenil a doplnil Občiansky zákonník s účinnosťou od 1.4.2004 a zaviedol do nášho právneho poriadku inštitút tzv. spotrebiteľských zmlúv, a to v súlade s čl. 69 až 71 Asociačnej dohody, ktorá vstúpila do platnosti 1. februára 1995, a ktorou sa Slovenská republika zaviazala, že vyvinie úsilie na zabezpečenie postupnej zlučiteľnosti jej právnych predpisov s predpismi Európskej únie. Dovtedy obdobný typ zmluvy čiastočne upravoval zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov ako tzv. typovú zmluvu(spotrebiteľskú). Táto úprava nášho právneho poriadku bola nevyhnutná v súvislosti so vstupom Slovenska do EÚ v máji 2004 a zosúladzovala náš právny poriadok s niektorými právnymi aktmi Európskych spoločenstiev a EÚ. Momentálne uvedené upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a to konkrétne § 3 ods. 3 (každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9), odkaz na § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). V čase vzniku zmluvného vzťahu uvedené upravovalo cit. znenie § 23a zák. č. 634/1992 Zb. (spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.; odkaz na § 52 až 60 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov.). Súd nespochybňuje aplikáciu Obchodného zákonníka na vznik Zmluvy, avšak pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 OZ. Tým pádom súd použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ale aj na z toho vyplývajúce účinky omeškania či premlčania nároku. Pričom ako vyplýva z cit. ust. OZ zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona (myslí sa Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa.

Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmluvy nesmú obsahovať dohody, ktoré by stavali spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako mu zákon priznáva a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Takýto výklad je podľa názoru súdu plne eurokonformný (t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom). Aj preto je súd názoru, že je potrebné považovať záväzkovo právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za občianskoprávny vzťah, nie vzťah obchodnoprávny. Taktiež ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere, či zmluva o bežnom účte považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zákon o ochrane spotrebiteľa), ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Súd v tomto názore (ohľadne spotrebiteľskej zmluvy) podporuje aj ust. § 23a zák. č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa s odkazom na použitie ustanovení Občianskeho zákonníka (teraz § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa). Vzhľadom na spotrebiteľský charakter úverovej zmluvy je potrebné posudzovať túto zmluvu aj z pohľadu kritérií obsiahnutých v § 52 a nasl. OZ v spojení so zákonom na ochranu spotrebiteľa. Preto nemožno prisvedčiť, že vzniknutý zmluvný vzťah je vzťahom obchodnoprávnym a nemožno akceptovať ani dohodu podľa § 262 Obch. zák. (nekalá podmienka, obsah zmluvy spotrebiteľ nemohol ovplyvniť). Súdy už opakované o uvedenom rozhodli vo svojich rozhodnutiach. Uvedené vyplýva aj zo znenia a zmyslu Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Na podporu tejto argumentácie súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3M Cdo 12/2014 zo dňa 21.04.2015.

40. Je nepochybné, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania / banka / a žalovaný vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti / § 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka/. Vzťahy medzi účastníkmi na základe zmlúv vznikli v dobe, kedy Slovenská republika už transformovala do právneho poriadku Smernice EÚ v oblasti ochrany spotrebiteľa. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza spravidla od dodávateľov, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený. Spoločným znakom tejto novej úpravy je teda snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. K základným princípom spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občiansky zákonník možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora je ochrana zavedená smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Občiansky zákonník v § 52 v znení od 1.4.2004 vymedzuje zmluvné typy spotrebiteľských zmlúv len deklaratórne (išlo o užší výpočet ako je úprava v práve EÚ). Aktuálna úprava v Občianskom zákonníku je už súladná s právom EÚ - spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 OZ). Podľa čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty EÚ zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva,

neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

41. Takéto postavenie dodávateľa má s poukazom na vyššie uvedené aj žalobca.

42. Podľa § 5b zákona NR SR č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1. mája 2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Keďže zákonodarca uplatňovanie príslušného ustanovenia neobmedzil na vzťahy vzniknuté až po tomto dátume, je ním súd viazaný ako orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy a aj bez námietky musí teda prihliadať na uvedené oslabenie nároku veriteľa.

43. Súd pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby skúma, či žalobcovi svedčí právo, ktorého sa domáha, t.j. či je nositeľom hmotného práva, ktoré je predmetom konania (aktívna vecná legitímácia) a či žalovaný je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorá zodpovedá právu, ktorého sa žalobca domáha (pasívna vecná legitímácia). Nedostatok vecnej legitímácie na strane žalobcu či žalovaného znamená, že žalobe nemožno vyhovieť. Predpokladom úspešnosti žaloby je, že žalobca preukáže, že je nositeľom tvrdeného hmotného práva a že žalovaný je nositeľom zodpovedajúcej hmotnoprávnej povinnosti.

44. Preto bolo potrebné sa najprv vysporiadať s tým komu právo na zaplatenie patrí, teda komu svedčí aktívna hmotnoprávna legitímácia.

45. Žalobca dôvodí svoje právo na zaplatenie žalovanej sumy (samozrejme z predloženej úverovej zmluvy) titulom uzavretej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010, na základe ktorej mu mala byť pohľadávka voči žalovanému postúpená z postupcu Slovenská sporiteľňa, a.s.. Postúpenie pohľadávky bolo žalovanému oznámené postupcom podaním zo dňa 28.12.2010, doručenej dňa 21.2.2011.

46. Za výzvu žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách pred postúpením pohľadávky súdu možno síce považovať listinu označenú ako výzva zo dňa 17.2.2011, avšak súdu nebol predložený žiaden dôkaz o tom, že došlo k jej doručovaniu. Aj keď v konečnom dôsledku jej doručovanie žalobca sám poprel (vo vzťahu k účinkom odstúpenia od zmluvy).

47. Teda z uvedeného vyplýva, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že boli splnené podmienky dané § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách na postúpenie pohľadávky vyplývajúcej z predloženej zmluvy z veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. na jeho účet, teda omeškanie dlžníka - žalovaného so zaplatením aspoň časti dlhu nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní do dňa postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve, resp. súhlas klienta na postúpenie pohľadávok. Doručenie, resp. doručovanie výzvy podľa cit. ust. súdu nebola predložená. Splnenie podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách nenahradí oznámenie o postúpení pohľadávok.

48. Preto súd dospel k záveru, že žalobca, napriek poučeniu o dôkaznej povinnosti (terajšia znalosť procesného predpisu upravujúceho civilný proces sa predpokladá, keďže žalobca je zastúpený advokátom) neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu preukázaniu dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, teda právneho dôvodu vzniku dlhu a čo je najdôležitejšie neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu svojej aktívnej hmotnoprávnej legitímácie. Pre nepreukázanie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách nemôže byť postúpenie pohľadávky voči žalobcovi účinné (pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ, pričom došlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách). Žalobca bol na preukázanie uvedených skutočností vyzvaný súdom, avšak tieto súdu nepredložil, nepredložil ich na výzvu súdu ani pôvodný veriteľ - postupca SLSP, a.s..

49. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Pre uvedené dôvody sa súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu uvedenou v žalobe či v jeho podaniach. Rovnako sa súd ďalej nezaoberal dôvodnosťou nároku ako takého (vo vzťahu k náležitostiam zmluvy o úvere, resp. neprijateľnosti podmienok v nej zakotvených, výške dlhu, odstúpením od zmluvy, či premlčaním

a pod.). Naviac nemožno konštatovať, že uvedená právna problematika je v súdnej praxi ustálená natoľko, aby v tomto prípade bolo možné uzavrieť, že rozhodnutie vo veci sa odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 220 ods. 3 CSP). Súd aj napriek uvedenému poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.11.2016, č.k. 2Co/28/2016-135, ktorá sa týkala obdobnej veci žalobcu, pričom žaloba bola z totožných dôvodov zamietnutá súdom prvého stupňa a odvolacím súdom bolo uvedené rozhodnutie potvrdené.

50. Na uvedenom názore súdu nezmení nič ani odkaz na bod 18.14 VOP, keďže na uvedené nemožno prihliadať ako na individuálne dojednanú zmluvnú podmienku so spotrebiteľom, keďže sa nachádza vo vopred naformulovaných Všeobecných obchodných podmienkach veriteľa, ktoré spotrebiteľ - dlžník určite žiadnym spôsobom neovplyvňoval ani nedojednával. Tieto sú vopred dané veriteľom, dokonca ich veriteľ môže kedykoľvek zmeniť a žiaden súhlas s ich novším znením od dlžníkov nevyžaduje. Uvedené vyplýva z vyššie cit. ust. zákonov na ochranu spotrebiteľa. Uvedené ust. VOP preto nemožno považovať za vopred daný súhlas dlžníka s postúpením pohľadávky žiadanej v zmysle § 92 ods. 8 zák. o bankách. Naviac takéto znenie VOP je v rozpore s ust. § 53 ods. 1 a nasl. OZ a ust. zák. na ochranu spotrebiteľa (značná nerovnováha v právach a povinnostiach veriteľa v neprospech spotrebiteľa - dlžníka, keďže klient na uvedené môže urobiť len so súhlasom banky).

51. Na záver súd dodáva, že ak by aj súd pripustil výklad cit. ust. § 92 ods. 8 zák. o bankách, že postúpenie pohľadávky je možné aj bez súhlasu klienta, došlo by aj napriek uvedenému k porušeniu bankového tajomstva v zmysle ďalších ust. zákona o bankách, resp. zákona o ochrane osobných údajov, keďže sa na použitie týchto údajov vyžaduje súhlas dotknutej osoby, t.j. klienta - dlžníka a tento pre tretie osoby nebol vopred daný žalovanou. A preto aj z tohto dôvodu by došlo k porušeniu zákona s následkom neplatnosti právneho úkonu podľa § 39 OZ. Prijatie iného výkladu cit. ust. by bolo v príkrom rozpore s ust. na ochranu spotrebiteľa a jednoznačne v jeho neprospech.

54. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 odsek 1 v spojení s § 262 C.s.p. tak, že úspešnému žalovanému priznal ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.